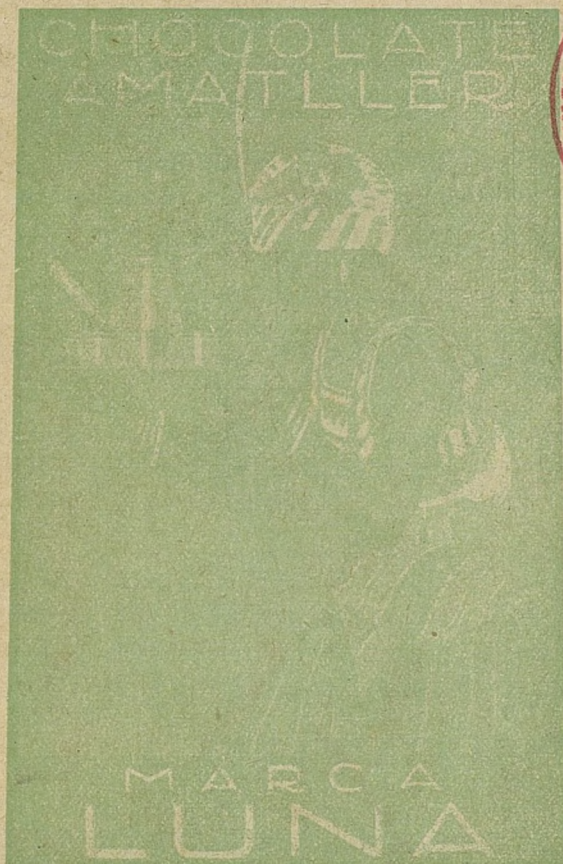

GUIA PROFESSIONAL

REVISTA QUINZENAL

DEDICADA A LA REFORMA I MILLORAMENT DEL APRENENTATGE
I PORTAVEU DE LA SOCIETAT DE PERSONAL INDUSTRIAL I MERCANTIL
(ABANS "GUIA DEL APRENENT")

Redacció i Administració: Alt de Sant Pere, 27, pral. - Teléfon 501 S. P.

PHOSPHORRENAL ROBERT

RECONSTITUYENTE

*Los sres. Médicos lo
recetan en las tres formas:*

GRANULAR · ELIXIR · INYECTABLE

LAURIA 74 FARMACIA ROBERT BARCELONA

Ayuntamiento de Madrid

Casa PANTALEONI & C^{nos}

GRANDES ALMACENES DE CONFECCIONES

Sastrería, Camisería, Corbatería, Guantería, Géneros de punto, Sombrerería, Gorras, Zapatería e Impermeables para Caballero, Niños y Niñas.

Nuevos Modelos, Alta fantasía en Trajes y Abrigos para Niños y Niñas de 2 a 14 años.

Ultimos figurines en Trajes, Gabanes, Raglans, Pelerinas Pellizas, Rusos, Capas, Impermeables confeccionados para Jovencitos y Caballeros.

PRECIOS SIN COMPETENCIA

Sección especial de Sastrería a la medida

Surtido permanente para lutos y actos de etiqueta

13 - PUERTA FERRISA - 13

SOCIEDAD ANÓNIMA ESPAÑOLA

SECCIÓN INDUSTRIAL

Almacén, Fábrica y Despacho:

Menéndez Pelayo, 232 (Gracia)
Teléfono 6. 430

SECCIÓN COMERCIAL

ÓPTICA TOPOGRAFÍA Y ELECTRICIDAD

Pelayo, 44
Teléfono, R. 4.789

Construcciones ELECTROMECAÑICAS de Precisión
BARCELONA

A. Sanroma

BELMES 62 - TELEFON, R. 1445 BARCELONA

BICICLETES, MOTOS
artículos per a
SPORTS

Ayuntamiento de Madrid

GUIA PROFESSIONAL

REVISTA QUINZENAL

DEDICADA A LA REFORMA I MILLORAMENT DEL APRENENTATGE
I PORTAVEU DE LA SOCIETAT DE PERSONAL INDUSTRIAL I MERCANTIL
(ABANS "GUIA DEL APRENT")

Preu de subscripció: Barcelona: Un any 4 ptes.-Pels nostres aprenents i els dels Centres i Societats adherits a la nostra Borsa de treball 3 ptes.-Fora de la Capital 4'50 ptes.
Un numero 15 cts.

Redacció i administració: Alt de Sant Pere, 27, principal — Telefon 501 S. P.

AVIS

Participem a tots els nostres amics i llegidors que per ultim, g. a. D. hem trobat, pis!, molt gran i, sembla, molt adequat a l'Obra dels aprenents capás per encabir el CENTRE VOCACIONAL D'ARTS I OFICIS; LA BORSA DE TREBALL; LA SOCIETAT DE PERSONAL INDUSTRIAL I MERCANTIL EL CASAL FAMILIAR DEL APRENT DE FORA I GUIA PROFESSIONAL, seccions aquestes que completen el total de dita OBRA.

Oportunament anunciarem el canvi de lloc i parlarem detalladament de cada una de les seccions esmentades.

«Guia Professional» desitja a sos abonats i llegidors un any 1920 amb força prosperitat.

ANTIGUITATS

Entre els milions d'habitants d'Espanya, quasi és segur que no n'hi ha cap que's pensi que el seu poble és l'únic que existeix en el món, ni que tot el món sigui Espanya.

Sabem que Espanya, Portugal i Gibraltar,

són tres països junts que composen la Península Ibèrica, amb el mar i el Pirineu a son entorn, además sabem que, a darrera el Pirineu hi ha França i seguint alguns milers de kilòmetres mes enllà, trobariem Suisa, Alemanya, i demás països del centre d'Europa.

Si poguessim vèncer els obstacles i poguessim caminar de cara a sol llevant, trobariem la Xina, India, Egipte, i les inmensas terres del Est. Mes cap al Sud, molt mes lluny, trobariem Austràlia i Nova Zelanda amb sa singular població.

Res té d'estrany que avui coneixem, pels llibres, tot això, i ho devem als que en temps avant-passats, pensaren que hi havia

països i races ademés dels seus.

En aquests temps, naturalment, al no poguer comptar amb elements per a viatjar a terres llunyanes no els hi era fàcil adquirir dades sobre els altres països.

Al enterar-se de que, enfora d'ells, existien altres pobles i races, restaven tant sorpresos com si, avui, descobrissin, de repent, en l'espai, algunes isles i habitants.

Els pobles que vivien en terres de clima càlid, no se imaginaven que existissin neus i gels. Aixís com, els que vivien en terrenys on sempre hi fa fred, no es pensaven existissin parts del món on sempre fós istiu, i on les taronjes i raims hi creixien silvestres sota la llum del sol, i on els aucellets volaven contents entre els arbres, com sucseeix en els climes tropicals.

Els homes des les primitives edats de la Terra es pensaven que aquesta era totalment plana. Per aquells homes no va ésser cosa fàcil donar la volta al món ni fer grans descobriments geogràfics; no obstant poc a poc, van anar explorant i reconeixent al seu entorn i descobrint nous horitzonts.

El poble que va iniciar els descobriments geogràfics, va ésser un que vivia en les riberes del mar mediterrani, el "Mare Nostrum" dels Romans, quin poble va poguer comprovar que el món era mes gran de lo que ells creien.

Aquest poble admirable que estava situat al Nord de Palestina, s'en deia el poble Fenici. Era de costums comercials mes que guerreres, i construïren petites embarcacions que emplearen per explorar el seu mar.

Foren amics del Rei David i del Rei Salomon; varen anar a Grècia i a Espanya; fins arribaren a Anglaterra.

Varen trobar el camí terrestre per anar a la India, la Xina i la Pèrsia, i algunes parts de l'Àfrica.

Tots aquests descobriments, varen restar després, desconeguts i centenars d'anys mes tart, Roma, que tant orgullosa estava

de creure's mestressa del món, no sabia que existís la Xina. Com tampoc la Xina no havia conegut mai a Roma.

Varen transcórrer molts segles, Roma va ésser conquerida pels barbres, i aleshores, tot lo que constituïa els coneixements humans d'aquells temps, va ésser destruït.

Aquells homes estúpits, que no pensaven res respecte a il·lustrar-se, destruirien tots els escrits que pogueren, i d'aquesta manera el món quedà virtualment dividit, puix uns pobles res sapigueren dels altres.

Havem de reflexionar tot lo que el món va perdre aleshores.

Si tots els llibres del món fossin destruïts, i no s'imprimissin durant alguns cents anys, la gent no podria llegir, i per arribar als coneixements actuals tindriem que començar per llegir tot lo que hi ha escrit fins avui.

Tenint això en compte, es pot deduir la pèrdua sensible ocorreguda i els cents anys que costà a tornar a atènyer el nivell cultural perdut; aixís, doncs res te d'estrany que el gran César, gran general, no sapigués que existia la Xina, ni que Shakespear, gran literat, conegués l'existència de l'Àustràlia.

Mes endavant veurem algunes històries de descobridors i exploradors, com també de grans herois de tots els temps, trobar el seu camí a l'entorn del món, travessant terres estranyes i selvatges, i sobre mars sense res en que guiar-se.

Al seguir les narracions històriques és molt útil posseir un mapa o esfera terrestre, perquè aixís és mes fàcil entendre-les.

UN ESTUDIANT

Il·lusions, no!...

El perill de la revolució està en sentit oposat als desitjos de sofocar-la.

Quan el foc s'es produït apagar-lo és d'humanitat però els danys que'n son conseqüència queden esvaits dins la immensitat de ço irremeiable.

Veure de no provocar ço que és destrucció i tragèdia en mig de les energies humanes fóra obra de cristians convençuts de que la massa gris no és matèria sencillament.

Tot poble que sap idealitzar els aspectes mes intrincats de la vida, evoluciona i progressa. Fora d'açò, els odís i les rebel·lies tenen soptades salvatges que no podran mai reprimir les mesures de força legal sense que la fiscalització específica i les normes verament cristianes no deturin les causes conductores d'infamies desgraciadament mols cops justificades.

PERE ROSELLÓ-ORFILA

A UN JOVE

DE POLÍTICA-MITJANA

Més avall d'aquella zona d'alta política hi ha altra zona mitjana més indeterminada i movedissa i de consegüent menys transcendental.

Es una política d'adaptació d'aquells principis immutables a les modalitats diverses dels homes, que són tals o quals segons les èpoques o segons el lloc que ocupen en el mapa. Ella constitueix un art amb regles variables i fins i tot amb modes.

D'aitals regles ni qüestionari se'n pot fer; les qüestions salten, com salten les perdius davant del cassador; de vegades més o menys previstes, altres vegades

de manera ben impensada.

La solució d'aitals qüestions la dóna la prudència, més que cap ciència.

Les relacions entre els pobles, (presuposada la justícia), la forma de govern, el dret electoral, l'organització dels serveis de l'Estat, tantes altres perteneixen a aquesta política que continuament es fa preguntes com aquestes: posades les qualitats, els defectes i les diverses modalitats del cos social ¿per quin camí podrem arribar a un màxim de justícia, de llibertat, d'ordre, de pau, i també de benestar o de progrés?

Com si diguessim: ¿Tinc on es poden aplicar aquells principis d'alta política i quina manera sembla més oportuna i adaptada?

Tot això si que són coses entregades a les disputes dels homes, que mai convindran en un mateix parer, àdhuc que siguin ben intencionats i ben orientats:

La diversitat de matisos que respecte d'aquestes qüestions es dibuixaran forso-sament entre els homes, podran donar lloc a l'exercici de les virtuts que se'n diuen ciutadanes, tals com tolerància, inclús consideració, respecte a la autoritat, patriotisme, paciència, etc., fonamentades totes elles en l'amor a Déu i al pròxim, ço és, en la caritat.

Tu tindràs també les teves opinions, és un dret que ningú et podrà negar; de conformitat amb elles tindràs de parlar, de votar, d'actuar, potser de governar i tot.

No oblidis que l'encertar és un art que se sol adquirir amb l'experiència d'equivocacions anteriors, i així et portarà a no ésser excessivament toçut i a adquirir en eixes qüestions de caràcter relativament secundari, una certa plasticitat, sense traspassar mai les barreres ben delimitades de la justícia i de la caritat.

J. R.

SECCIO DE CONCURSOS

II

CONCURS ESCOLAR

En el *Balanç* d'enguany els números donen una situació verament ruïnosa per a nostre *Haver* polític i social.

Durant l'any, que a l'escriure aquestes ratlles acaba de finir, pocs han sigut els dies que en la ciutat comtal hem fruita l'alegria de la prosperitat.

La lluita social a Catalunya ha esdevingut fratricida: inspiracions anticristianes pertorben les consciències d'amos i treballadors: sols la llum de l'Evangeli social cristià pot esvaïr aquestes paoroses tenebres.

Si no es renova pràcticament la vida social en un sentit francament cristià, serà enganyosa la solució que's dongui al greu conflicte.

La pau, la tant desitjada pau social ha sigut definida com la *tranquil·litat de l'ordre*, i cal recordar que'l primer do que anunciaren els àngels als pastors de Betlem fou la glòria de Déu i la **pau** als «homes de bona voluntat». Aixís, doncs, si no hi ha pau, pau feconda, pau consoladora enviada al món com un reflet consolador pel verdader Redemptor dels humils i dels desvalguts, és perquè en la terra hi mancan «homes de bona voluntat».

I qui inspira els seus actes amb una bona voluntat, que vol dir que sent en el seu cor els bategs de l'amor, de la caritat i de la justícia, i lluita per l'apostolat del bé, aquest arriba a trobar la solució dels més greus conflictes.

Perdoneu, llegidors amics, si aquesta vegada el cronista se us mostra un xic seriós: l'ambient trist i intranquil de nostra volguda Barcelona influeix en l'ànim més optimista.

Parlem ara d'aquest *Concurs Escolar*. Nostre segon torneig és una víctima més de les anormals circumstàncies. No vol dir çó que'ls professors d'acadèmies i escoles nocturnes hagin plantejat l'extrema resolució del locaut als seus respectius alumnes. No s'ha arribat encara a aquest extrem. Emprò, l'anormalitat de l'actual moment és tant accentuada que ella ha restat entusiasme a totes les manifestacions de la vida barcelonina.

I a aquest *Concurs Escolar*—humil manifestació de l'acció cultural i educativa dels alumnes i aprenents socis del Centre Vocacional d'Arts i Oficis—també hi ha arribat la fredor ciutadana del greu moment. S'ha paralitzat un xic la corrua d'alumnes i aprenents que acudia a aquesta Redacció i Administració a inscriure's com a concursants en nostre segon certamen. Esperant que renaixerà en tots l'entusiasme, fem avinent que resta sens efecte la data senyalada com a fi d'admetre inscripcions de nois i joves concursants, que era el dia 31 de desembre de 1919. Els qui vulguin inscriure's encara hi són a temps, car oportunament anunciarem el plaç definitiu d'admissió de concursants.

Mentres prepara, doncs, la segona *Llista de Concursants*, el cronista desitja als llegidors de *GUIA PROFESSIONAL* un feliç i pròsper any nou.

NOI GRAN

LOS GREMIOS

Propiedad colectiva

(Continuación)

Por motivos semejantes, se prohibió que un mismo maestro pudiese tener un número ilimitado de tiendas en una misma ciudad, *crida* de 5 de Febrero de 1501; ningún tabernero podía tener más de dos tabernas en Barcelona, y aún por escepción, pues, el mismo colegio de los *candelers de cera*, cereros, a pesar de que se llamaban artistas sus individuos que se consideraban pertenecer a una especie de aristocracia de los artesanos, tenía vedado que un mismo colegiado tuviese más de una tienda en la ciudad, según consta en sus ordenanzas de 1497. Ningún maestro librero podía tener más de una tienda, etc. Esto era lo general.

En algunos gremios no se permitían ciertos y determinados procedimientos expeditivos, que aparte lo imperfecto de la producción, ocasionaban detrimento a la mano de obra. Y en ninguno se admitía que un mismo maestro explotase diferentes industrias o ejerciese diferentes profesiones en una misma casa.

La caridad cristiana se difundió en las costumbres y produjo esa igualdad admirable de los agremiados que tenían por demasías cantidades de primeras materias que hoy se tendrían por modestas, modestísimas provisiones y al acaparador se le consideraba como usurero; no ambicionaba el industrial prosperar a costa de la vida del taller de su cofrade, y de ahí que de la costumbre pasaran a los reglamentos, limitaciones inconcebibles en la actual generación, para los que queremos subir aunque sea arrollados por el torbellino de un mercantilismo que es todo azar en las jugadas de bolsa, en las de algodón, de granos y tantas otras.

La experiencia nos enseña que son

muchos los fracasados y pocos en número los que en alas de la fortuna logran elevarse sobre una masa inerme que odia y aborrece.

Los maestros cordoneros no podían tener más que dos oficiales y dos aprendices, según consta en sus ordenanzas de 1584. Y la viuda de un cordonero podía continuar con un oficial y un aprendiz mientras conservase su estado.

Y en 1444 hicieron constar también los espaderos en sus ordenanzas la costumbre de limitar el número de oficiales y aprendices que podía tener un maestro.

Hubo ocasión en que conceptuó el brazo real o popular que producían daños a la *cosa pública*, acuerdos como el de los calafates de Valencia, que habían convenido en no tener más que un aprendiz o discípulo cada maestro; acudió aquel brazo a Don Pedro I en Cortes celebradas en dicha ciudad en 1342, y se anuló la restricción que había recibido la aprobación del consejo de la ciudad.

Los zapateros de la misma, acordaron en 1451, que fuesen sólo tres los discípulos de cada maestro. Los tejedores de seda o velluteros fijaron en 1701, que fuesen dos, oponiéndose algunos maestros, convinieron que pudieran tener tres discípulos y autorizar a los gremiales para tener mayor número, pagando al gremio diez libras por cada uno de los que excediesen. Los colchoneros en 1517, los maestros de obras en 1741, los tejedores de seda y velos y los horneros en 1740 y los calceteros de seda en 1744, consta que sólo podían tener dos. Los plateros en 1733 y los cinteros en 1738, que no podían tener más de uno.

ESTANISLAO SEGARRA

(Continuará)

PLANES LITERARIES

LA BONA I LA MALA FI

Quan un cop efectuades les noces d'en Pere Malgenit amb la Pepa Bonadona tot-hom se feia creus que aquells dos sers ben distins de caràcter poguessin viure sota un mateix sostre.

Raó sobrada tenien quan en Pere quin nom de Malgenit li esqueia admirablement, era de caràcter sorrut i fatxendos com bona i humil la seva dona, perque heu de saber lectors meus que tot lo dolent i geniós que tenia en Pere, la seva dona era tot lo contrari ell amic de festes i xibarris i ella casolana i senzilla, seguia l'amarg camí de la vida macada de cops, insultada i despreciada de son furios espos qui no tenint-ne prou amb això la mirava sempre amb mals ulls.

I quan passats anys la Pepa Bonadona abandonà aquest món de llàgrimes, per entregar la seva resignada animeta a Déu... va pujar depressa l'infinit per entrar en el celest regne del Tot Poderós a gosar les penes que va patir sobre la terra.

I are em preguntareu que's va fer den Pere aquell mal geniós que sols mal havia escampat damunt la terra... doncs una llarga i penosa malaltia va endursel del món dels vius i la seva ànima sota el pes dels pecats va volar poc. Satanàs va acollir-lo en son regne en paga de lo que havia estat sobre del món.

JULI CASALS MAYNOU

EN MINGO

En Mingo era un cambrer ideal. Y es per això que al restaurant del «Buen aprecio», acreditat, sobretot, segons resava'l rètol, pels banquets de «bodas y bautizos», hi tenia sempre assegurat el sou, les propines, el pa y la vianda escaducera.

Tota la fama den Mingo (y, per consegüent, del restaurant de «Buen aprecio») li venia de ser molt aixerit y tenir prou *labia* pera distreure'ls comensals a l'hora dels postres, substituint els brindis ab un seguit de jocs que deixaben bocabadat a tot-hom. A n'ell se deu aquell tan célebre de la transmigració dels secalls.

Era un dia de bateig de la classe de xocolata desfeta, crema clara i horchata del temps. El padrí, que ja coneixia els mèrits den Mingo, el va invitar a fer un joch. I en Mingo, que aquell dia encara no havia tingut ocasió d'esmorzar, va dir:

—Els faré'l joch de la transmigració dels secalls, per lo qual necessito que algunes persones de les que formen la respectable concurrencia me'n cedeixin un

per barba, convenientment sucata.

Totseguit deu o dotze mans van allargarse cap a n'en Mingo ab sengles secalls, dels que'n regalimava lo que en Mingo'n deya *el succulento soconusco*.

—Se tracta, dames y cavallers—anava dient en Mingo tot empassantsels—de que aquets secalls que ara'm menjo y el *succulento soconusco* que'ls envolcalla, vagin a parar a sota del barret o gorra que vulgui qualsevol dama o cavaller dels que formen la distinguida y respectable concurrencia.

Tothom estava intrigat i ningú creia que podés ser lo que anunciava en Mingo. Si's menjava els secalls ¿com podien anar a parar sota un barret o gorra?

Però en Mingo no feya cap cas dels dubtes y rezels de la societat y seguia menjant secalls com si tal cosa. Per últim, quan va considerarse tip, va preguntar:

—¿Hi hà algú d'entre la respectable y distinguida assamblea, que vulgui triar el barret o gorra sota'l qual hagin d'anar a

parar els secalls?

Tots els concurrents se varen disposar a la tría, donantse per tal motiu la preferència a la padrina, que va senyalar el barret del padrí.

En Mingo va agafar la prenda, hi va tirar els *polvos de la mare Celestina*, va pronunciar unes paraules misterioses y, cerimoniosament, va posarse el barret.

—Ja està—va dir.

—¿Ahont són, veiam, els secalls?—van preguntar varies veus.

—Sota'l barret—va respondre molt formal en Mingo.

Y tenia tota la rahò, porque duent el barret posat, el ventrell hi queia a sota, y com que al ventrell hi tenia els secalls...

Ab tot, el millor joch de mans que's coneix den Mingo, va ferlo un dia de gran convit. Tan gran era, que's va servir ab culleres i forquilles de plata; tant de plata, que un dels concurrents ne va robar algunes, i tant poch trassut va ser que en Mingo se'n va adonar, per lo qual, invitat per l'anfitrió a fer un joch de mans, va comensar a arreplegar tots els coberts que hi havia a la taula i se'ls va ficar al infern del frach. Després de lo qual, va dir molt seriós:

—Vostés ja han vist com tots els coberts me'ls he anat embutxacant ¿oy?

—Sí.

—Vostès creuen, donchs, que'ls coberts que m'he embutxacat, són al infern de la casaca de cerimonia que llueixo en aquets moments.

—Està clar que si.

—Donchs be: fassin el favor de mirar l'infern del jech d'aquell senyor, y veuràn que es ell qui te'ls coberts.

Y va senyalar al lladre. Y tothom va restar admirat de que un home que tenia tant talent per la prestidigitació, se conformés ab fer de cambrer de restaurant.

De l'última feta que recordó den Mingo ne va ser victima un periodista que era molt aficionat a portar postres a la senyora, ab veritable indignació de tota la classe.

Un dia de banquet, el tal periodista, desde primera hora, va comensar a embutxacarse pastells, fruites i tot lo que podia.

En Mingo, que se'l mirava de reull, s'anava indignant per moments quan, al ser a l'hora del xampany, va destaparne una ampolla al costat mateix del tal individu. Y aixís que havia fet saltar el tap y mentres el *gorrero* parava àvidament la copa, en Mingo, sense donarli temps d'apartarse, va obrirli violentement la butxaca hont havia amagat fruites i pastells, tot dient:

—Tant menjar sense beure, no pot ser. Ha de tenir set per forsa aquesta butxaca

Y hi va abocar tot el xampany de la ampolla, desgraciant-li l'americana.

Ara tots vostès pensaràn que'l *gorrero*'s va desvesar del seu mal vici. Donchs van errats.

Lo que va fer va ser portar desde aquell dia butxaques impermeables.

UN SERVIDOR

PASTILLAS GERMANAS CURAN LA TOS Y RESFRIADOS

CADA CAJA 1 PESETA

Depósito: FARMACIA GERMANA.—Ronda de S. Pedro, núm. 15.—BARCELONA

L'arbre de Jesús

Lo bon Jesús i Sant Pere
anaven pe'l mon a peu
i un jorn que cansats estavem
Jesús a Pere digué:
—Asseguem-nos una estona
sota eix arbre que aquí veus,
que'ns donarà amb son brancatge
l'ombra que hem de menester
Sant Pere restà mirant-lo
i —¡Oh, Mestre!— digué— jo veig
que eix arbre no té cap fulla
i a sota ens hi rostirém!
!Podriem buscar-ne un altre
que bé plà n'hi dèu haver!
—¡Busca'l per tu! ¡Busca'l Pere,
que jo en aquest ja estic bé,
i després de la mitg-diada
a caminar tornarém!
i clogué sos ulls dolcíssims
i sota de l'arbre sec
va dormir-hi amb gust la sesta
Jesucrist, lo Fill de Déu!

Mentre estant, lo bon Sant Pere
va endinsar-se en un bosquet
buscant arbre amb més ufana
per a que'l sol no cremés.
Va passar gairebé una hora
per a cercar-lo, al fi'l vèu,
i allargassant-s'hi dessota
anava a dormir corrents,
quan va veurer amb sorpresa
que sens que cap vent bufés,
les fulles de lo seu arbre
anaven caient... caient...
fins a quedar sense una
quant el sol cremava més.
Cap-ficat el bon Sant Pere
tornà a desfèr el camí fet
i al retrobar al seu Mestre
va veurer que l'arbre séch
ostentava una fullada
que boi semblava un verger.
Se deixondí Jesús i digué a Pere
— Què tal, has dormit bé?

i respongué l'Apòstol: Gens, ¡Oh, Mestre
¡Ni bé ni malament!
i explicà'l seu camí... i el de les fulles
a Jesús, qui somrient:
—¡Oh, mon Pere, digué, a los qui no creuen
sempre els passa lo mateix.
Mes t'hauria valgut restar a sota
d'aquest arbre tant sec
que esmersar la mitg-diada boi buscant-ne
un altre que't plagués.
No has dormit.. ¡Vina a Mi! Que lo brancatge
d'aquest arbre, farà
que aplegui a son redós a qui no dubti
ja tot el món en pés!
I en recort d'aquest jorn serà aquest arbre
que a tu t'ha semblat sec...
l'arbre més ufanós que al món arrelí...
¡l'Arbre Sant de la Fèl...

ANDREU RIBAS

(Llegida en la sol·lemnial vetllada de la
festa del Patrocini de Sant Josep en el
CIRCOL CATOLIC DE GRACIA.)

—De què fas ara, Toni?
De periodista... I tu?
—Mira, les meves obres donen la volta
al món...
—Si no saps escriure.
—Però faix maletes.

Vocabulari català del ofici de Flequer

(Continuació)

Cutxaró. El segon llevat que's fa, y el més extens com a règimen pera sortir el pa bonic o lletjs.

Cutxaró massa reventat, propens a pa esguerrat. Dita usada pera indagar que'l llevat dit cutxaró es el que, pera'l bon règim de la feina necessita més compte al ferlo.

Cutxaró trencat. Se diu del qu'estant al creixent, forma un sarrellet produït per la fermentació del llevat.

D

Deixar cutxaró. Separar llevat pera les fornades que se solen fer diàriament.

Deixar mitx. En les cases que fan molt pa petit y llenguets se sol deixar pera l'última fornada el fer el llevat de règim y se fa un segon llevat cutxaró, a fi de que la feina sigui més fresca.

Destral. Eina que serveix pera partir la llenya que's consumeix al forn.

Destraleta. Eina que serveix per fer estelles i trencar a troços els fogots o la llenya.

Dotzena de forner. Cantitat de dotze pans de 2 kilos cada un que's mesura ab l'eina anomenada cassó.

D'un bon cutxaró, s'en vèu pa ab condició. Frase ab la que's significa l'importància del llevat dit cutxaró, com base principal d'una fornada, i que si es bò, ne surt pa ben grenyat, esponjós i de bona vista.

E

Embragar. Operació que's fa després d'enfornar, si'l forn flaqueja d'escalfor, tapant tots els junts de la porta del forn ab fang fet de cendra o terra.

Empellar. L'acció de ferse en el pa un cop funyit, una especie de crosta o pell per son natural.

Enfarfec. Se diu del llevat o fornada massa espessa.

Enfarfegament. Estat de la pasta que no's pot treballar per massa espessa i fermentada, propensa a fer sortir el pa agre i a altres defectes.

Engraellat. Especie de reixa que va adossada a la escopeta i sola del forn.

Entovat. La sola de un forn de coure pa, enrajolada ab els mahons anomenats toves.

Escanyar. L'acció de tallar la pasta a troços grossos per medi de les mans ab armeig.

Escanyant. Manera de treballar la pasta a tires anomenades pastons, o a grapats grossos, que's tallen fàcilment ab les mans quan se n'ha adquirit pràctica.

Escarpir. Esparpillar la pasta ab les mans a fi de que's lliguin més depresa els troços o'l suc del llevat ab la farina. En temps fret, aquesta operació fa agafar força a la pasta.

Escombrall. Manoll de palma ab un mànec de fusta, que serveix pera escombrar el refoc o les vores de la boca del forn. A voltes se fa ab un manyoc de sacs clavats en un mànec.

Escopeta. En els forns, lloc hont hi ha'l foc que l'escalfa.

Espessor. Se diu de la pasta massa carregada de llevat o dels llevats massa fermentats.

Espirall. Forat de la volta de un forn que comunica ab la xemaneia per medi d'una clau de pàs, que obrintla més o menys se regula'l tiratge del forn.

F

Farina. Primera materia que s'utiliza pera la elaboració del pa, i se produeix del blat, blat de moro i altres grans.

(Seguirà)

El treball de la telefonista

ASSAIG DE PSICOLOGIA PROFESSIONAL PER JULI FONTÈGNE I HERMINI SOLARI, EN ELS "ARCHIVES DE PSYCHOLOGIE" (NOVEMBRE 1918)

Les modernes corrents de l'orientació professional se fonamenten en l'estudi experimental de cada ofici o carrera aplicant-hi les regles de la psicologia i de l'antropologia.

No és problema fàcil, puix per això cal una gran preparació en la psicologia experimental i antropologia i en el coneixement molt exacte dels elements integrants de cada ofici per a adoptar-hi les condicions inherents de cada individu.

Aquest estudi l'han dut a terme amb gran acoblament de dades en el Gabinet d'orientació professional de l'Institut de J. J. Rousseau i del Laboratori de psicologia de l'Universitat de Ginebra dirigit pel justament enlairat Ed. Claparede els senyors Fontègne i Solari.

Per tot el món els estudis d'orientació professional estan a l'ordre del dia, tant per orientar al noieta al anar a pendre ofici com al esgarrat per accident de treball o per ferides de guerra. Gustos, inclinacions, aptituds físiques, intel·lectuals, morals, estètiques i socials d'una part, les consideracions de família i medi en que's mou el subjecte o que's cridat a viure, són els elements integrants que no's poden perdre de vista. Amb aquest fi i seguint camins diferents han nascut l'*Oficina de vocacions* a Boston i altres de institucions consemblants a Hamburg, Berlin, a França i Austria (1).

Col·laboren, a part de l'exàmen mèdic i psicològic del subjecte, en l'orientació professional en l'oubrer, els pares, mestres, amos, metges, poders públics i tota mena d'elements informadors. ¿Quins són els elements necessaris per orientar científicament la jovenalla vers la professió que'l cridi en son si, tant per ella mateixa com

per sa naturalesa, poguent utilitzar en son servei amb plenitud i harmonia tots els seus coneixements, forces i aptituds amb el mínim de fatiga i arribant amb tal faicó al màxim de rendiment? Cal remarcar que per això fan falta un coneixement exacte o lo mes complert possible del *subjecte*, del noi, en la majoria dels cassos. Coneixement del *objecte* o sigui del ofici que vulgui exercir per a ser ben orientat. Coneixement del *medi* tant estàtic com dinàmic en el que serà cridat a viure professionalment.

Coneixerem el *subjecte* amb un *exament* o reconeixement *mèdic* lo mes complert possible a fi d'eliminar-lo de certes professions quan se li trobin tares que el puguin conduir a un trastorn greu o que'l privin de certes professions quan hi hagin deformitats manifestes en els membres o parts del cos.

L'exament *antropomètric*, per a diagnosticar i pronosticar tot lo referent a aptituds i inaptituds. *Investigacions* amb els pares respecte a les dades d'ordre físic que podran fer nos utilitat. Aquest conjunt de dades constitueix l'investigació de les *aptituds físiques*, puix les *psicològiques* determinaran el tipus d'ideació, atenció, memòria, imaginació, conjunt d'observacions del domini sensorial i intel·lectual, les característiques de l'intel·ligència general resistència a les sugestions múltiples, als automatismes i a la rutina, la curva dinàmica dels treballs intel·lectuals i físics, que ho descobrirem per les *notes de les classes*, i dels *gustos* i inclinacions observats pels mestres i de tota mena d'observacions que poguem fer amb converses, fixesa i penetració, preferències marcades amb lo que hagi fet el subjecte i dels motius que tingui per a seguir una determinada professió i, com a deducció, l'*exament psicològic* perfecte segons la professió començada o que vulgui emprendre. No descuidarem les *aptituds morals* quina importància és innegable, puix per a viure amb el treball escullit fa falta també caràcter.

Coneixerem l'*ofici* o l'objecte amb visites freqüents a les fàbriques, tallers, oficines o sigui objectivant els moviments o gestes dels obrers utilitzats, *conversant* amb ells respecte al seu treball per a deduirne les característiques psicològiques de quiscuna professió per a els agrupaments ulteriors. Coneixement de tota mena de publicacions que's refereixin als oficis. Fent-ho aixís posarem, com se diu vulgarment, els dits a la llaga, puix havem de tenir present que els grans invents procedeixen d'indicacions donades pels mateixos obrers i que els inventors n'han tret la

part útil.

No oblidarem el *medi* que'ns descobrirà del modo que's mou l'individu i de les questions econòmiques i socials que's ventilin sempre.

Totes aquestes dades les havem condensat del treball dels autors esmentats i que constitueixen el preàmbul de l'article sobre El treball de la telefonista que en article vinent publicarem també en extracte per a no allargar el present.

DR. PERE BORRÀS I TORRES

(1) La 1.ª institució a casa nostra se deu a Mossen Serra i el Secretariat d'aprenentatge i el Gabinet d'orientació professional del Museu Social.

DELS AFERS DE LA VIDA

El dependent de Comerç

Econòmicament, el dependent de comerç, està en un pla tan inferior, tan malaurat, i avui les necessitats de la vida pesen sobre d'ell en carrega tan feixuga, que produeix veritables drames domèstics, que queden reclosos dins les llars i hom no els veu com alguns d'altres. La comparació dels sous dels dependents mercantils amb els sous de les restants classes treballadores, és fortament irrisoria, causant al dependent una depressió d'ànim, un íntim malestar, i cal reconèixer que no hi ha situació més deplorable i violenta, en qui exerceix un ofici o professió, que quan no se sent digne i en un terreny just dins son treball.

El preu de la vida, es veritat que s'ha pujat per a tothom, sens excepció i per igual, mes les conseqüències de ital puja no han sigut tocades amb la mateixa igualtat, sinó que uns sectors obrers n'han sofert més vivament que altres. L'estament social mes perjudicat ha sigut la denominada classe mitja que la integren els dependents de comerç. Aquests per la se-

va especial situació, pel nivell de vida social que han de portar (vestir estatge, vida de relació, etc.) tenen de sostenir un pressupost força mes crescut que els obrers manuals; i llurs ingressos, que tradicionalment i en general pateixen de migradesa, no han sigut augmentats en la proporció deguda, no s'han vist reforçats decorosament.

I el dependent de comerç, que als primers temps de la guerra, albirà les dificultats econòmiques que li apuntaven, ha anat sofrint i capejant son malestar, durant el desastre mundial, fins a trovar-se avui en una veritable situació d'angoixa, embolcallat en el paorós problema de la vida difícil.

Dos malestars pot afirmar-se que sent en l'actualitat la dependència: un de moral i altre material. El primer en veure el pla de inferioritat manifesta en que respecte als demés elements treballadors, en l'ordre de remuneracions, avui es troba, malgrat ésser-li reconeguda la seva tasca com d'una molt superior categoria i, per tant, mereixedora d'una super-remuneració. I el segon, perquè passa per la dolorosa realitat de no poder fer front, de la manera que li pertoca, a les necessitats actuals de la vida.

Les actuals circumstàncies, d'ordres

diversos, innegablement haurien de influir en l'ànim dels patrons; haurien aquests d'estudiar a fons la realitat present i coadjuvar, amb llur actitud, a una pacificació moral—i material,—que si sempre es convenient, avui es fa necessària.

El dependent de comerç ha mantingut sempre—com a qualitat inherent a la seva missió,—una actitud social de gran correcció; ha viscut allunyat de tota estridència societària i ha revestit les seves funcions d'una grossa serietat. Tal vegada això hagi estat la causa d'aquest estat d'inferioritat, d'aquest postergament que avui lamentem, puix és un fet sensible, però positiu, que la classe assalariada guanya els seus avantatges amb l'oblit de les actituds correctes, amb el maneig de l'estridència.

Cosa funesta si la dependència de comerç hagués de guanyar la seva reivindicació amb procediments que mai ha empleat i que no estan en la seva consciència! Per més que fora una pretensió gairabé inútil recórrer a l'arma suprema dels obrers: la vaga.

Seria punyent, més encara ignominiós, que existissin patrons de tan durs sentiments, que es valguessin de la difícil realització d'una vaga de dependents de comerç per a fer-los objecte de desconsideracions i egoismes. El patró que afalagat per la idea que el seu dependent no pot

esgrimir la susdita arma—o quan menys amb eficàcia—se'n valgués per a no millorar el sou, en uns moments tan justos com els actuals, no sols indicaria que està mancat de consciència, sinò que demés poseix una idea rudimentària del veritable factor dependent per al seu negoci, ja que demostraria palesa ignorància que el grau de voluntat i interès del dependent sol estar en raó directa al comportament del seu patró vers ell.

J. TORRENS

—No te n'has donat vergonya de presentar-te vestit d'aquest modo a demanar feina a la Borsa d'Aprenents?...

—Però, *papá*, no m'has dit tu que vols que jo sigui del *ram de l'aigua*?

A. ALIMUNDO Y C.^o

Aragón 259-261.—Teléfono A 1017.—Barcelona

**La casa mas importante de España
en artículos para todos los Sports**

TRAJES Y RECESORIOS PARA TODOS LOS JUEGOS

Imp "El Llobregat" - Sant Boi - Telf.º H. 66

Ayuntamiento de Madrid

SERVICIOS DE LA COMPAÑIA TRASATLANTICA

Línea de Cuba Méjico.—Servicio mensual saliendo de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 y de Coruña el 21, para Habana y Veracruz. Salidas de Veracruz el 16 y de Habana el 20 de cada mes, para Coruña, Gijón y Santander.

Línea de Buenos Aires.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 4, de Málaga el 5 y de Cadiz el 7, para Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires; emprendiendo el viaje de regreso desde Buenos Aires para Montevideo el 3.

Línea de New-Yor, Cuba Méjico.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 25, de Valencia el 26, de Málaga el 28 y de Cádiz el 30, para New-York, Habana y Veracruz. Regreso de Veracruz el 27 y de Habana el 30 de cada mes en escala en New-York.

Línea de Venezuela-Colombia.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 10 el 11 de Valencia, el 13 de Málaga, y de Cádiz el 15 de cada mes, para Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico y Habana. Salidas de Colón el 12 para Sabana, Curaçao, Puerto Cabello, La Guayra, Puerto Rico, Canarias, Cádiz y Barcelona.

Línea de Fernando Póo.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 2, de Valencia el 3, de Alicante el 4, de Cádiz el 7, para Las Palmas,

Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma y puertos de la costa occidental de Africa.

Regreso de Fernando Póo el 2, haciendo las escalas de Canarias y de la Península indicadas en el viaje de ida.

Línea Brasil-Plata.—Saliendo de Bilbao, Santander, Gijón, Coruña y Vigo para Rio Janeiro, Montevideo y Buenos Aires; emprendiendo el viaje de regreso desde Buenos Aires para Montevideo, Santos, Rio Janeiro, Canarias, Vigo, Coruña, Gijón, Santander y Bilbao.

Además de los indicados servicios, la Compañía Trasatlántica tiene establecidos los especiales de los puertos del Mediterraneo a New-York, puertos Cantábrico a New-York y la Línea de Barcelona a Filipinas, cuyas salidas no son fijas y se anunciarán oportunamente en cada viaje.

Estos vapores admiten carga en las condiciones mas favorables y pasajeros, a quienes la Compañía dá alojamiento muy cómodo y trato esmerado, como ha acreditado en su dilatado servicio. Todos los vapores tienen Telegrafía sin hilos.

También se admite carga y se expiden pasajes para todos los puertos del mundo, servidos por líneas regulares.

Agente en Barcelona: D. A. RIPOL, Granvia Layetana, núm. 5, bajos

Rigalt Granell y Cia
Diseño
Universidad
46
Teléfono 1157

Mallorca: 219
Hospital de
Teléfono 1157

VIDRIERAS ARTÍSTICAS
CRISTALES Y VIDRIOS
PLANOS Y CURVADOS
DE TODOS TAMAÑOS
GRABADOS Y BISUTADOS

DECORACION CON
ESMALTES TRANS
PARENTES Y OPACOS
MONTURA S LITON
PIEDRA GEMINIZADO
(PATENTE DE 1944)

PROTECCION
REAL CASA
BARCELONA

ESTA CASA HA OBTENIDO DIVERSAS MEDALLAS DE ORO
Y PLATA Y OTRAS NUMEROSAS RECOMENDACIONES

TINTORERIA GUILERA

Casa especial para el Lavado en seco
Con maquinaria privilegiada para toda clase
de ropas usadas

NEGROS PARA LUTOS A LAS 24 HORAS
PLANCHADO MECÁNICO DE CUELLOS, PUÑOS Y CAMISAS

Despacho central: PUERTAFERRISA, 15, principal. - BARCELONA

Sucursales:

Talleres VERDI, 151 al 155 - GRACIA

PASEO GRACIA, 47 (Chafarín Aragón)

CORTES, 563

LAURIA, 48

XUCLA, 13

PASEO S. GERVASIO, 4 (BONANOVA)

SALMERON, 57—GRACIA

PLAZA MAYOR, 5—SARRIA

CORT-REAL, 23.—GERONA

Casa Rodó

Fontanella, 14 (antes Rambla Estudios, 6)

Grandes Almacenes de Sastrería - Camisería - Sombrerería - Gorras
Guantería - Perfumería - Géneros de punto - Impermeables para Caba-
llero y Niño - Gran sección de Zapatería para Caballeros, Señoras, Niños
y Niñas, con extenso surtido de modelos en alta novedad - Uniformes
y equipos para colegiales - Modelos elegantísimos en trajes y abrigos
para Chauffeurs, Cocheros, Grooms, Porteros, Mozos, Cobradores, etc.
etc. - Especialidad en la medida para Caballeros. Extenso surtido en mo-
delos gran fantasía de TRAJES Y ABRIGOS PARA NIÑOS Y NIÑAS.

Ayuntamiento de Madrid